

Sør-Sudan:

Innbyggere: 8,2 millioner (2008)

Krig: 1955-1972 og 1985-2005. Stadig uro i grenseområdene mot Sudan

Areal: 619 745 kvadratkilometer

Språk: Offisielt engelsk. Folk flest snakker arabisk.

Religion: Animisme er meget utbredt. Katolikkene teller nesten 2 millioner. Den anglikanske kirke har også mange medlemmer. Islam er på fremmarsj. Vanlig å blande animisme med andre religioner. Svært få evangeliske kristne

Hjerte for Sør-Sudan

Aru, DR Kongo 30.07.2012

Tiden går utrolig fort om dagen, og arbeidet i Sør-Sudan tar mesteparten av tankevirksomhet og energi. Det er stort å se og høre om det som skjer, samtidig som utfordringene også er mange. I forrige nyhetsbrev beskrev jeg det vi er med på som ild i tørt gress, og det er fortsatt en passende betegnelse. Kirken vår der er bare 3 måneder, men arbeidet har allerede vokst seg stort. De nye kristne i de 4 menighetene våre har en sult etter Guds ord, og de bringer stadig familie og venner på møte. Den krigstrette befolkningen er lei av drap, fyll, kvinneundertrykking, heksekunst og vold. Hvis man forteller dem at Jesus "står for døren og banker" (Åpenbaringen 3:20) får man ofte ikke fullført å snakke før de spør hva man må gjøre for å åpne døren og slippe Han inn. Det finnes ingen begrensninger for hva Gud kan gjøre i dette landet. Det er hos oss det stopper. Vi ber hver dag om at "høstens Herre må kalle arbeidere ut til sin innhøsting". Det trengs mennesker av alle nasjonaliteter som er villige til å gå ut og hente de fortapte sjelene til Jesus. Noen ganger når maktesløsheten tar overhånd, begynner jeg å tenke på historiene fra foreldre- og besteforeldregenerasjonen da det var masse misjonærer her som var villige til å gå på Guds befaling. Det er med et visst vemod jeg hører innfødte kirkeledere i både Kongo og Sør-Sudan si at jeg er en av veldig få misjonærer. Jeg påstår ikke at min generasjon ikke er åndelig åpne for hva Gud forteller dem, men det virker som om det er et for stort offer å forlate komforten i Norge. Jeg har til og med hørt kongolesiske pastorer si at det er vanskelig å få deres unge evangelister til å reise hvor som helst for å tjene Jesus, så det er kanskje ikke bare et vestlig fenomen.

Vi har likevel klart å få 3 misjonærer til 4 av kirkene våre i Yambio, Kaya og Yei. Det mangler fremdeles en person å sende til den strategisk viktige hovedstaden Juba hvor vi har blitt velsignet med finansiering fra en norsk giver til å kjøpe tomt. Her har vi håp om å få bygget både kirke og kanskje også bibelskole neste år. Å få raskt på plass en utdanning av sør-sudanesiske ledere er av høy prioritet. Kulturen i Sør-Sudan er mer arabisk enn afrikansk, og de kan derfor raskt sendes videre til muslimske land dersom det skulle bli aktuelt. I påvente av å få dette på plass utdanner vi 4 sør-sudanesiske lederkandidater på Misjonsskolen vår som starter i Mahagi, Kongo 1.august.

Sammen med familien

Søskenbarnet mitt Christina Bregård kom hit for 1 måned siden, og det har vært en fantastisk

oppmuntring å jobbe sammen med både familien og en norsk misjonærkollega. Hun har kall til å starte arbeid for mennesker som lever på gaten i Afrika, og det er en lettelse å se at Gud kaller folk til et slikt prosjekt. Det er alt for mange fortapte sjeler her som lever på gaten som følge av fattigdom, rus, vold eller bare mangel på alternativ. Det er ikke å stikke under en stol at menighetene våre ikke har sjans til å hjelpe til med alle behovene blant disse menneskene, og nærværet til Christina har vært til stor inspirasjon for kirkene her. Hun har en tøff og uredd væremåte som har blitt lagt merke til. Det er dessuten herlig befriende å høre en misjonær som sier at hun ikke er særlig interessert i å tale i kirker eller være med på formelle seremonier. Hun vil bare ut på gaten hele tiden og hjelpe fortapte sjeler til Jesus og et bedre liv. Det skal bli spennende å se hva Christina skal gjøre her i Afrika. Først skal hun studere på Misjonsskolen vår, og deretter stoler hun på at Gud vil vise vei for henne.

Framtiden i Jesu hender

Det er ikke bare arbeidet vårt som er ved flere veivalg. Jeg står også selv overfor en viktig tid som skal bestemme min framtid. Jeg har permisjon fra jobben i Forsvaret, men må snart si fra om jeg kommer tilbake eller sier fra meg stillingen. Jeg fikk en dag et kall fra Gud om å reise til Afrika og har valgt å følge den overbevisningen, men jeg vet ikke hvor lenge jeg skal bli værende her. Jeg regner med at Han som kalte meg hit, også vil fortelle meg når det er på tide å vende hjem igjen. Den dagen skal jeg sette meg på flyet og begynne et nytt liv i Norge uten å protestere. Før den tid føler jeg et ansvar for å være med å bygge et arbeid som kan bli stående også etter den dagen jeg ikke er her mer. I dag er arbeidet i Ituri, og spesielt i Sør-Sudan, helt i startfasen, og jeg kan ikke se at de nasjonale lederne her skal klare seg uten vår støtte allerede i desember når min misjonærperiode i utgangspunktet utløper. Jeg har likevel lært såpass i min korte tid som misjonær at jeg ofte kan ta feil, og det er mulig at min tilstedeværelse ikke har nevneverdig betydning.

Av en eller annen grunn har nærværet til Christina den siste tiden fått meg til å savne Norge. Jeg har levd blant afrikanerne i 8 måneder. Jeg har spist deres mat, sovet som dem, bodd i familiene deres, hatt de samme sykdommene og delt sorger og gleder sammen. Det har vært et eventyr. Likevel er det noe i meg som har fått lyst til å vende hjemover for å være sammen med familien. Kveldene er spesielt ensomme, og det er av og til fristende å pakke sekken og si at jeg har gjort nok. Christina sier at jeg har blitt mer alvorlig og at jeg ikke er den samme lekne Kristian hun kjente. Det skremmer meg og har fått meg til å tenke ekstra på filmkvelder og hytteturer med flotte venner i Norge. Likevel vet jeg at hvis jeg hadde reist tilbake i dag, ville jeg savnet alt for mye gleden av alle menneskelivene vi ser forandrer seg via arbeidet vårt. Livet mitt i Norge er ikke meningsløst, men jeg føler ikke at jeg betyr like mye for andre mennesker der hjemme som her i Afrika. Jeg forsøker å legge framtiden i Guds hender og stole på at Han vil la sin vilje skje med tiden som kommer. Jeg håper at Han både vil åpne og stenge dører. Og så lenge Han tar kontrollen så vet jeg at jeg vil bli tilfreds. Uansett hva Han måtte bestemme.

"For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For som Himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker.!"
(Jesaja 55:8-9)

Kristian Bregård, Zion Bryne, mail: kbregard@googlemail.com

Gaver til arbeidet:

3325.10.39912 Misjonskonto Zion, Bryne

Merkes: Kongo

Du får 28% skattefradrag for gaver inntil
12000,- årlig

Arbeidsoppgaver:

Bygging av skole i det krigsherjede Mahagi i Ituri-distriktet

Oppfølging av menighetene til CELPA i Ituri-distriktet

Oppfølging av nystartet arbeid i Sør-Sudan